

ת"פ 8935/07/13 - מדינת ישראל נגד יזיד גבארה

בית המשפט המחוזי בנצרת

01 יולי 2014

ת"פ 8935-07-13 מדינת ישראל נ'

גבארה(עציר)

בפני כבוד סגן הנשיא, השופט - תאופיק כתילי

המאשימה מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז צפון

נגד

הנאשם יזיד גבארה

נוכחים:

בשם המאשימה - עו"ד ליאורה חילו

בשם הנאשם - עו"ד פלדמן

הנאשם - הובא [ע"י הליווי]

גזר דין

1. הנאשם לפני הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בשלוש עבירות של קשירת קשר לעוון, לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), ובשלוש עבירות של הכנסת חפץ אסור, לפי סעיפים 41 ו-52 לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], התשל"ב-1971 (להלן: "**הפקודה**"), על-פי נוסחם טרם תיקון הפקודה.

2. נסיבות ביצוע העבירות מפורטות בהרחבה בהכרעת-הדין מיום 18.06.14. בתמצית אציין כי הנאשם, בהיותו עורך-דין (להלן: "**עו"ד**"), ניצל את מעמדו לשם הברחת תלפונים סלולאריים (להלן: "**טל"סים**") לאסירים ביטחוניים הכלואים בבתי הכלא בישראל. כן יש לציין כי לבד מן העבירות בהן הורשע הנאשם, יוחסו לו בכתב האישום עבירות חמורות ביותר, שמהותן מתן שירות וסיוע לארגון טרור, כאשר הנאשם זוכה בסופו של יום מעבירות אלה, והורשע בעבירות שחומרן פחותה בהרבה.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה מבקשת להטיל על הנאשם את העונש המקסימאלי הקבוע בחוק לגבי כל אחד מן האירועים בנפרד, קרי- שישה חודשי מאסר בגין כל אירוע של הברחת טל"ס, ובסך-הכול שמונה עשר

עמוד 1

חודשי מאסר בפועל. כן היא מבקשת להטיל על הנאשם "קנס משמעותי וכבד אשר יהיה בו כדי לשקף את הרווח שהנאשם עשה לעצמו במעשיו אלה ושבינו היה מוכן לסכן ולהסתכן".

לדבריה, הנאשם פגע באינטרס חברתי של שמירת הסדר והמשמעת בבתי הסוהר, בעשותו מעשים החותרים תחת מטרות הכליאה עצמה. באשר לנסיבות ציינה כי למעשים קדם תכנון, שחלקו של הנאשם בהם היה מלא והכרחי, ושהנזקים הפוטנציאליים הם חמורים מאוד, בהינתן כי האסירים שלידיהם הועברו הטל"סים הם אסירים ביטחוניים.

באשר למתחם הענישה, המאשימה טוענת כי הוא נע בין שלושה לשישה חודשי מאסר, בגין כל אחד מן האירועים.

בהתייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ציינה כי העובדה שמצבו הכלכלי של הנאשם הביאו לבצע את העבירות אינו יכול נימוק להקלה, וכן כי מדובר באדם בוגר שגילה אדישות ניכרת להיקף הנזק שיכול היה להיגרם עקב מעשיו. מנגד ציינה, כי הנאשם הודה במעשיו בפני חוקריו ושהוא נעדר עבר פלילי.

4. הסניגור אינו חולק על מתחם הענישה עליו מצביעה המאשימה, אולם סבור כי מקרה זה אינו מתאים להטלת ענישה מקסימאלית, תוך שהוא מפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם. לדבריו, מדובר באדם נעדר עבר פלילי, בן 45 ואב לארבעה, אשר הודה בביצוע המעשים בהזדמנות הראשונה. כן ציין כי הנאשם הוא עו"ד במקצועו, ושקיים סיכוי כי ההרשעה תפגע בהמשך עיסוקו במקצוע.

עוד טוען הסניגור, כי לאור אורך מעצרו של הנאשם הרי שגם לגישת המאשימה קיים סיכוי כי הוא ישוחרר באופן מידי, אלא שהטלת עונש מקסימאלי תחייב אותו לעמוד בפני ועדת השחרורים לשם כך. לפיכך, מבקש הסניגור להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם, אשר אורכה מצוי בגדרי מתחם הענישה עליו מצביעה המאשימה.

כן ציין כי בנו בן החמש של הנאשם עתיד לעבור ניתוח "לא פשוט", לדבריו, וביקש לאפשר לנאשם להיות נוכח לצד בנו לשם כך.

דין והכרעה

5. אין חולק כי המעשים בהם הורשע הנאשם הם חמורים ומהווים פגיעה קשה בסמכויות הכליאה של המדינה ובמטרות הכליאה, קרי - הרחקתם של אסירים מהחברה ומניעת האפשרות של יצירת קשר עם גורמים מחוץ לכלא. אף המחוקק ראה מקום ליתן ביטוי לחומרת המעשים, באמצעות תיקון החוק והחמרת הענישה שלצד העבירה של הכנסת חפץ אסור; אלא שתיקון זה אינו חל על עניינו של הנאשם, ועל כן, לבד מהצבעה על עצם החומרה אין לו נפקות בגזר-דין זה.

6. הנאשם ביצע את המעשים לשם גריפת רווח כספי, נטל בהם חלק פעיל ודומיננטי, תוך שהוא מנצל את זכויות היתר שלו כעו"ד ומפר את האמון שנתנו בו המדינה ואזרחיה, לשם חתירה תחת אבני היסוד של רעיון המדינה בכלל, ושל מטרות הכליאה והענישה בפרט. במישור זה אציין, כי עובדת היותו של הנאשם עורך-דין היא נסיבה מחמירה, שכן המעשים בוצעו תוך ניצול מעמדו ככזה, וכאשר מחומר הראיות עולה כי הוא אף עשה שימוש בהליכי משפט לשם הברחת הטל"סים, עובדה המעצימה את מידת הפגיעה

בערכים החברתיים.

7. בנסיבות אלה, ובהינתן כי העונש המקסימאלי אותו ניתן להשית על הנאשם בגין כל אחת מן ההברחות הוא שישה חודשי מאסר בלבד, מקובלת עליו עמדת הצדדים לעניין מתחם הענישה, ואף אני סבור כי **ענישה הנעה בין שלושה לשישה חודשי מאסר מהווה מתחם הולם.**

8. יחד עם זאת, אני סבור כי יש מקום להשית על הנאשם את העונש המקסימאלי האפשרי בגין כל אחד מן האירועים במצטבר, כפי שטוענת המאשימה, ובעניין זה תיקון החוק אינו יכול להכתיב החמרת ענישתו של נאשם שהתיקון אינו חל עליו. זאת, בהתחשב בעקרון החוקיות ובכללים של צדק, הוגנות ושוויון בפני החוק.

במקרה דנן, נסיבותיו האישיות של הנאשם, שהנו איש משפחה, נעדר עבר פלילי, אשר שיתף פעולה עם חוקריו ולא הכחיש את המעשים, מצדיקות שלא למצות עמו את מלוא חומרת הדין, וזאת אף אם הדין אינו חמור כפי שהיינו רוצים. אכן, העובדה כי הנאשם הפר באופן בוטה את האמון שניתן בו מותרת רשם כי צריך היה להחמיר עמו, אלא שעה שלא יוחסה לנאשם עבירה של הפרת אמונים, כפי שניתן היה לעשות מלכתחילה, אני סבור כי יש מקום להחמרה החריגה אותה מבקשת ליישם במקרה זה המאשימה.

כן יש לזכור כי הליך ניהול ההוכחות במקרה זה התברר כמוצדק, שכן טענותיו של הנאשם, ביחס ליסוד הנפשי בעבירות הטרור שיוחסו לו, התקבלו.

9. לא מצאתי מקום להתחשב באפשרות כי הנאשם יאבד את רישיון עורך-הדין שלו, הן בשל כך שהעבירות לא היו מתאפשרות אלמלא אחז הנאשם מלכתחילה ברישיון עריכת-דין, והן משום שחומר הראיות מגלה שהנאשם זנח את העיסוק במקצוע עוד קודם לכן.

סוף דבר

10. לסיכום דבריי עד כה ולאחר ששקלתי את כל השיקולים המתבקשים והמתחייבים אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים;

א. עשרים וארבעה (24) חודשי מאסר, מתוכם שנים עשר (12) חודשים לנשיאה בפועל בניכוי ימי מעצרו החל מיום 16.6.13, ואילו היתרה על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה עבירה מן העבירות בהן הורשע בתיק זה, לרבות עבירה שמהותה הפרת אמונים.

ב. אני מחייב את הנאשם בתשלום קנס בסך 50,000 ₪, או שישה חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 10 שיעורים, שווים ורצופים החל מיום 1.9.14 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

עמוד 3

ג. למען הסר ספק, הנאשם ישוחרר ממעצרו לאלתר.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום

ניתן והודע היום ג' תמוז תשע"ד, 01/07/2014 במעמד הנוכחים.

תאופיק כתילי, סגן נשיא